

РЕШЕНИЕ

№ 3394

гр. София, 29.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **786** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. К. М. с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение No ПИ-509/18.12.2019 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане за отказ за погасяване на публични задължения изх. No C190022-137-0010241/18.11.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., в частта му, в която искането му за погасяване по давност на задължения по декларация обр.6 за 2013г. е оставено без уважение.

В жалбата се твърди, че неправилно публичният изпълнител е приел, че абсолютния давностен срок за погасяване на публични вземания не е изтекъл прездив разпоредбата на чл. 171, ал.2 ДОПК, в редакцията и към момента на направеното искане за отписване на вземанията от страна на жалбоподателя. Моли съда да отмени обжалваното решение.

В с.з. жалбоподателят чрез адв. Г. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С., чрез юк.А. моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

В ТД на НАП е образувано изпълнително дело № 22150006746/2015 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания срещу жалбоподателя.

На 30.09.2019 г. публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. е издал Постановление за

налагане на обезпечителни мерки изх.№ С190022-022-0089468/30.09.2019г.

С ПНОМ е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление за сумата от 1 264,12 лв., находящи се в БАНКА ДСК АД, У. Б. АД и Ю. И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ АД.

На 28.10.2019 г. в ТД на НАП-гр.С. от страна на жалбоподателя е постъпило възражение с вх. № 1494-18-368/28.10.2019 г., с което лицето иска да му бъдат погасени по давност задълженията по Наказателно постановление от 28.06.2011 г. на Столична община в размер на 400,00 лв. и задълженията по декларация обр. 6 за фонд ДОО, ДЗПО и ЗО за 2013 г.

С Разпореждане с изх. № С190022-137-0010241/18.11.2019 г., публичният изпълнител е прекратил поради изтекла давност събирането на имуществената санкция по Наказателно постановление от 28.06.2011 г. на Столична община в размер на 400,00 лв. и е отказал прекратяването на производството по принудително изпълнение за събирането на вземания по декларация обр. 6 за 2013 г. в размер на 781,28 лв., поради издадено ПНОМ изх. №С 190022-022-0089468/30.09.2019 г., с което на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК давността е спряна.

Цитираното разпореждане, в частта му в която искането му за погасяване по давност на задължения по декларация обр.6 за 2013г. е оставено без уважение, е оспорено по административен ред пред Директора на ТД на НАП-гр.С.. Последният с Решение № ПИ-509/18.12.2019г. е отхвърлил жалбата.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е срещу акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл.268, ал.1 ДОПК, подадена е в законоустановения срок за оспорване на административния акт, и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Оспореното Решение № ПИ-509/18.12.2019г. е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, в изискуемата форма и е мотивирано. В производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Като основание за отказа на публичния изпълнител са посочени разпоредбите на чл.172, ал.1, т.2 ДОПК и чл.171, ал.2 ДОПК. Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездейства, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение. Доколкото в казуса имат място обстоятелства, водещи до спиране на давността, съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1 ДОПК: когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година (т.1); когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането (т.2); когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на

плащането - за срока на разсрочването или отсрочването (т.3); когато актът, с който е определено задължението, се обжалва (т.4); с налагането на обезпечителни мерки (т.5); и когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (т.6).

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Давността спира при шест условия, изчерпателно изброени в ал. 1 на чл. 172 от ДОПК и се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане и с предприемането на действия за принудително изпълнение - чл. 172, ал. 2 от същия кодекс. Съгласно чл. 171, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността.

В конкретния случай, публичният изпълнител не е уважил възражението за давност по отношение на публичните задължения, представляващи задължения по фонд ДОО, ДЗПО и 30 по подадена декларация обр. 6 за 2013 г. Настоящата административна инстанция счита, че публичният изпълнител правилно е отказал да погаси по давност описаните в разпореждането задължения.

Задълженията за осигурителни вноски за фонд ДОО, ДЗПО и 30 за периода 01.01.2013 г. - 31.12.2013 г. по подадената декларация обр. 6 е следвало да се платят в срок до 30.04.2014 г., следователно давностният срок започва да тече от 01.01.2015 г. и изтича на 31.12.2019 г. С налагането на обезпечителни мерки на основание чл. 172, ал. 2, т. 5 от ДОПК давността спира, т. е. от 30.09.2019 г. Въз основа на изложеното, в случая не следва да се приложи разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, а тази на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, съгласно която към настоящия момент давността за посочените задължения не е изтекла.

Следователно правилно и в съответствие с приложимия материален закон Директорът на ТД на НАП е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител за отказ от отписване на публични задължения поради тяхното непогасяване по давност. Като е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. No C190022-137-0010241/18.11.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., в частта му, в която искането му за погасяване по давност на задължения по декларация обр.6 за 2013г., административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото респ. искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, в полза на ТД на НАП-гр.С. следва да се присъди такова в размер на 300 лв. по реда на реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за правната помощ, тъй като в ДОПК не е предвидено разпоредбите на Глава XIX от Дял трети, в частност чл.161, ал.1, да намират приложение в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс.

Водим от горното и на основание чл.268 и чл.161, ал.1, изр. трето във вр.с чл.144, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд – София-град, III отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К. М. с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение No ПИ-509/18.12.2019 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е отхвърлена жалбата му против Разпореждане за отказ за погасяване на публични задължения изх. No С190022-137-0010241/18.11.2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., в частта му, в която искането му за погасяване по давност на задължения по декларация обр.6 за 2013г. е оставено без уважение.

ОСЪЖДА С. К. М. да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. /триста/.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: